

Hekkaloiden matkassa

Sunnuntai-iltana Uzhgorodissa 27.11.2022

Istumme viimeistä iltaa Radvankan asunnossamme. Suuri osa tavaroista on pakattu, viimeiset hoidamme huomenna. Samalla katsomme videoita ja kuvia Kramatorskista, Bahmutista ja Slavjanskista. Yhteistyökumppanimme Vifania on vienyt kauas sotatantereen laitamille mukana tuomiamme *kenkiä, talvivaatteita, ruokaa ja villasukkia*. Räjähdykset kuuluvat taustalla, kun ihmiset tulevat hakemaan avustusta. Ihmisten kasvot ovat synkkiä. Mietin, miten itse toimin vastaavanlaisessa tilanteessa.

→ Ympyröitynä kuvassa Suomesta tulleita villasukkalaatikoita.

7.11. alkoi matka kohti Ukrainaa, tällä kertaa kahdella autolla. Saimme vietyä tällä kertaa moninkertaisesti avustustavaraa: ruokaa, talvivaatteita, villasukkia, ruokaa ja kenkiä. Viemistä helpotti se, että vastaanottajana toimi Vifania järjestö, joka on yhteistyökumppanimme. Käytimme heidän virallista koodia, mikä auttoi meitä rajamuodollisuuksissa. – Itse asiassa viranomaiset olivat kiitollisia, että halusimme auttaa heidän maataan. Paljon on tullin toimintatavat muuttuneet entisestä.

Kaksi kolmasosaa tavaroista annoimme Vifanialle, joka vei ne kauas Donetskin alueelle. Paljon jäi vielä Karpaattien romaneille annettavaksi. Silti olisimme halunneet tuoda vielä enemmän, sillä tarve on niin **HIRVITTÄVÄN ISO** ja kärsimystä on kaikkialla. Ensi kerralla osaamme tehdä kaiken vielä paremmin.

Sodan vaikutukset ovat nyt yltäneet voimalla myös Karpaattien lääniin.

Heti meillä oli vastassa sähkön sääntely, kolmesti päivässä, kolme tuntia kerrallaan.

Jo muutaman päästä Venäjä teki massiivisen hyökkäyksen Ukrainan energiahuoltoa vastaan. Siitä alkoi todelliset ongelmat. Ilmoitetut katkosajat eivät enää pidä paikkaansa. Milloin tahansa sähköt voidaan katkaista ja pimeys voi kestää vaikka, kuinka kauan. Pisin aika on ollut 24 tuntia.

→ Kaasuliesi onneksi ei toimi sähköllä! Veikko puuron keitossa.

Talot jäähtyvät. Voi niitä, jotka ovat riippuvaisia sähköstä lämmityksen suhteen. Palellaan. Ruokaa ei voi tehdä, jopa vesihuolto katkeilee. Meidän asuntomme lämpenee puilla, mutta kiertovesipumppu toimii sähköllä. Eli pari viikkoa olemme totutelleet 11-15 asteen lämpöön. Olemme olleet varsinaisia keräkaaleja, kuten eräs ystäväni sanoi. Vaatekerroksia kerroksien päälle. Yöllä olemme jättäneet valokatkaisijasta valot päälle, jotta kun sähkö tulevat, Veikko tietää mennä laittamaan tulta lämmityskattilaan.

Ja kuinka olemmekaan oppineet olemaan kiitollisia valosta! Silloin alkaa kuhina kodeissa. Pestään pyykkiä, siivotaan, tehdään ruokaa, ym. sillä kuka tietää, milloin tulee taas pimeä.

Kaupunkiin on järjestetty paikkoja, joihin voi tulla lämmittelemään, lataamaan puhelimia ja juomaan kupin teetä.

Heti tänne tultuamme lähdimme tutustumaan kyliin, ketä on paikalla, kuka on lähtenyt. [Holmokin seurakunta on kutistunut](#) muutama ihmiseen. Kerran olemme pitäneet oikean kokouksen, muuten olemme tavanneet kodeissa (jopa kyläkaupassa). - Rukoushuone on jääkylmä, jos ei ole sähköä. Ihmiset ovat kuin linnunpoikaset ruokaa vailla. He ovat eksyksissä, huoli selviytymisestä on jatkuvaa. Halatessa he tarrautuvat kuin meissä olisi jotakin, mikä auttaa heitä kestämään.

Pasikassa saimme pidettyä naisten käsityökerhon viime viikon maanantaina ja jos Jumala suo, vielä huomenna toisen kerran. Luokahuone oli liian kylmä kokoontumiseen, niinpä Nadjan keittiö ja puuhellan läheisyys oli mitä parhain paikka.

Oli ihana tavata tuttuja. Vihdoin viimein en tarvitse enää tulkkia, joten kontakti naisiin on aivan erilainen. Voi sitä riemua. 15 naista ja tyttöä innolla kutoivat sukkaa ja lapasta. Toiveena on oppia lisää. Kaikki eivät päässeet mukaan, mutta toisten mukana lähetettiin lankakerää, jotta jokainen pääsisi neulomaan.

Aluksi pidimme esittelyn, mitä kukin on tehnyt. Marina näytti ponchoa, jonka hän oli virkannut. Ljubov oli aloittanut peiton tekemisen.

En voinut olla muistelematta kolmea vuotta takaperin, kun nämä naiset opettelivat virkkauksen alkeita. Mitä kaikkea he nyt osaavatkaan!

Oppiminen saa aikaan iloa ja voimaa.

Ruokakasseja jaettiin taas tässäkin kuussa. Sen sisältö on tärkeä, vaikka vain perheen isä olisi yksin kotona. Siitä syystä, esimerkiksi Holmokissa, mistä monen perheen naiset ja lapset ovat lähteneet, miehet ovat hätää kärsimässä.

Ruokakasseja jaamme edelleen neljään kylään – 30 kassia kuhunkin paikkaan. Tammi- helmikuussa vaarana on todellinen nälänhätä. Siihen pyrimme varautumaan parhaamme mukaan. Myös työntekijöitä täytyy valmentaa pahimman kriisin kohtaamiseen.

Villasukkia olimme saaneet mukaan runsaasti, mutta kaikki ne menivät. Enemmänkin olisimme voineet jakaa.

Jos Herra suo, toivomme pääsevämme lähtemään **taas tammikuun lopulla.** Avustusta pakkaamme silloinkin mukaan, niin paljon kuin kykenemme viemään.

- Ruokaa tarvitaan (kuivamuonaa, lihasäilykkeitä)
- Toppavaatteita
- Kynttilöitä
- Talvikenkiä
- Myös varoja olisi tarpeen, sillä monta asiaa voi tehdä vain auttamalla rahallisesti.

Yhden viisilapsisen perheen autoimme pois pommien jaloista. Kiitos teille, jotka olitte auttamassa Snezannaa, Lonjaa ja heidän lapsiaan.

Yksi nuori tarvitsi apua Unkarissa jouduttuaan siellä tyhmyyttään vaikeuksiin. Sitä myöten myös Ukrainassa oleva muu perhe kärsii tilanteesta. (Kunnollinen lukutaito olisi auttanut paljon.) – Nyt on nuoren asiat kunnossa. Kiitos Jumalalle.

Yhteyksien ylläpitäminen on edelleen tärkeää. Erityisesti koordinoitaessa avustuksia on välttämätöntä oppia tekemään yhteistyötä.

Ilo oli käydä seurakunnissa, tavata pastoreita. Pitää ottaa selvää asioista – pitääkö jokin tieto paikkansa (aina ei todellakaan pidä paikkaansa.)

Kynttilöitä olemme polttaneet kovasti – eikä suinkaan joulun tunnelmaa hakien. Kaupoissa kyllä mainostetaan joulua. Kuusia, pukkeja ja joulukoristeita löytyy, mutta arjessa juhlatunnelmasta ei voi puhua.

→ Epicenterin joulukaupan tunnelmaa.

Kaupunki on pimeä. Mitään valoja ei kaduilla näy, joten joulukuusia ja -valoja tuskin tänä vuonna tullaan keskustassa näkemään.

Eikä joulua muuten osaa vielä ajatella muuten kuin, että vuosittaiset joululahjat lapsille pitää kohta hankkia. Miten sitä voisi juhlia, kun puute on rahasta ja ruuasta? Ehkä pitäisi palata ajatuksissa ensimmäiseen jouluun. Silloinkin oli pimeää. Oli talvinen vuodenaika ja yö oli viileä.

Lahjoista parhain olisi tänä vuonna monen mielestä rauha Ukrainaan.

*”Kansa, joka
pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon.*

Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus.”

Jesaja 9:1

Tänä vuonna enemmän kuin koskaan, odotamme valoa. Sitä oikeata valkeutta, joka ei koskaan sammuu. Jeesus tuli maailmaan pelastamaan meidät kuoleman varjon laaksoista.

Siunattua Jouluaikaa sinulle.

Kiitos, että olet mukana.

Terveisin,

Kirsi ja Veikko Hekkala

Jos haluat olla mukana antamassa ruokaa nälkäisille,
viemässä työtä eteenpäin.

Tilinumeroimme on nykyään:

Fida International, FI41 2287 1800 0052 56

Viite: 12810 (tämä viite on oikea)

Kaikki tälle tilille lähetetyt varat tulevat työhömmö Ukrainassa.